

nuftigt, nemlig at udgangspunktet er, at vi skal bevare fastkurspolitikken i forhold til D-marken og nu euroen: Ja, det mener jeg også, i hvert fald indtil videre.

Vi skal altså ikke kaste os ud i det, som Sverige, Norge eller Island gør, og som formentlig er fornuftigt for dem. Den svenske, den norske og den islandske krone flyder på valutamarkederne hver på deres måde. Det er nok bedst for dem.

Jeg tror stadig væk, det er bedst for os at køre med en fastkurs i forhold til euroen, som vi før kørte i forhold til D-marken, men systemet indebærer med ERM II, ligesom dengang, der var ERM I, faste, men justerbare kurser, sådan at man kan gå ind og sige, at der er sket en begivenhed, der gør, at vi gerne vil ændre på vores centralkurs til en ny centralkurs, og så holder vi den fast på det punkt.

Tidligere i 1970'erne og i begyndelsen af 1980'erne indebar det jo, at vi ringede til Frankfurt og Bruxelles hele tiden og skulle nedskrive kronen. Det var under Anker Jørgensens fiaskopolitik, der bragte arbejdsløshed og inflation og underskud på statsfinanserne og på betalingsbalancen op på katastrofe højde. Det ved vi, det skal vi aldrig tilbage til.

Men nu er vi jo i en situation, hvor det er det modsatte af devalueringer, altså en justering opad, en revaluering, som blot vil hæve kronkursen vejret i forhold til vores samhandelspartnere, altså ikke bare Tyskland, Frankrig og de øvrige eurolande, men også Sverige, Norge, USA, Japan og de skandinaviske lande; vi vil ved en revaluering på, skal vi sige 3 pct., komme tilbage til januar måned eller til december måned, bare for at hæve kronkursen op dér, hvor den var for nogle få måneder siden. Den er jo fortsat faldende.

Hvis den graf, der er gengivet i bemærkningerne til forslaget, og som viser den effektive kronkurs' fald, skulle føres ajour, skulle den altså et godt stykke længere ned med en meget stejl hældning til sidst.

Sådan et forslag fremsætter jeg jo naturligvis ikke, hvis jeg bare troede, der var tale om et kortvarigt fald eller et mindre fald, men nu har det stået på i over 16 måneder, og det er i forhold til dollaren et fald på 22 pct. Euroen har altså mistet imellem en femtedel og en fjerdedel af sin internationale værdi i det korte tidsrum. Det er langt mere i forhold til engelske pund og japanske yen.

Hvis man har forstået fordelene ved at have en selvstændig valuta – men det har man åbenbart ikke, heller ikke ministeren – netop det, at man ikke bare har klistret sig op ad en anden valuta, så kan man, uanset hvad der sker, hvis det bliver meget voldsomt og ser ud til at blive vedvarende, justere centralkursen og køre videre med fastkurspolitikken på det nye niveau, altså det samme, som det store Tyskland gjorde gennem 1970'erne og 1980'erne i forhold til Danmark og Belgien og også Frankrig indimellem. De opskrev, og det gjorde de aktivt, fordi det var til fordel for tysk erhvervsliv og tysk beskæftigelse og tyske lønmodtagere, der blev rigere og rigere.

Man kan i dag i dagbladet Information læse, at fremtrædende repræsentanter for det tyske samfund er betænkelige over euroens fald. Man hæfter sig ved, at det blev lovet tyskerne, at euroen ville være lige så stærk og stabil en valuta som D-marken. Det viser sig altså nu, at det er den nok ikke. Der ligger et problem i det.

Det er vi fri for, hvis vi benytter os af vores muligheder for at justere kursen, ikke at flyde frit, ikke at erklære, at nu har vi ikke fastkurspolitik mere, men at vi lige tager trinnet op for at tage det værste tryk af inflationen.

Som et lille land får vi jo en masse inflation, når vi importerer varer fra Storbritannien, fra Japan, fra USA, fra Sverige, Norge, alle de lande – og det er mange, og de vejer tungt til – som er uden for euro-området, dér er det blevet væsentligt dyrere at importere fra, og de dyre importvarer giver jo prisstigninger, der presser de danske forbrugerpriser i vejret. Og nu har vi en prisstigning, som er ganske pænt også over den i Euroland i øvrigt, som også er på vej op.

Da der er langt mere tryk på dansk økonomi og vi har fuld beskæftigelse og den laveste arbejdsløshed i 25-26 år, ja, så er det måden. Det er simpelt hen efter den økonomiske lærebog. Altså vi er i en oplagt revalueringssituation, hvor alle forudsætningerne er til stede; og forudsætningerne er, at man har et stærkt udgangspunkt.

Jeg har som økonomisk journalist på Berlingske Tidende og andre steder gennem 1970'erne og 1980'erne måttet skrive om underskud og inflation og devaluering. Pinligt for Danmark. Tænk, at vi nu i starten af det nye århundrede står i en situation, hvor det er dybt seriøst at komme med sådan et forslag; hvor vi rent faktisk har en lav arbejdsløshed, pres på arbejdsmarkedet, frygt for, at der også kommer